

Intervju med Guillermo Del Toro

Publicerad i TIME Magazine den 3 juni 2009

De kommande tio åren har du skrivit kontrakt för fem nya filmer. Hur har du haft tid att skriva första delen i en romantrilogi om vampyrer?

Det började faktiskt redan för fyra år sedan. Tanken bakom Släktet var att kombinera gammal östeuropeisk folklöre med en modern, urban känsla. Det är nämligen på det sättet som Bram Stoker's Dracula måste ha uppfattats av dåtidens läsare. Det var en mycket modern roman med en känsla av "här och nu". Det var detta jag ville återskapa.

Släktet börjar bokstavligen med "Det var en gång". Det finns sagoelement i flera av dina filmer och jag har läst att du har en stor samling sagor. Varför tycker du så mycket om sagan som form?

Romanen är faktiskt ett ganska nytt påfund när människor ska berätta en historia. Myter och sagor är en mycket äldre form av berättande, de har en ursprunglig, rå kraft. Realismen har fått en för stark position i vårt berättande. Sagan borde ha en lika stark ställning.

Det verkar som om du är mycket intresserad av hur en vampyrs anatomi skulle kunna fungera. Varifrån kommer detta intresse?

När jag var liten, köpte min far två uppslagsverk: ett konstlexikon och ett medicinskt uppslagsverk. Jag läste dem ivrigt och konst, anatomi och biologi blev på något sätt förenade i ett.

Någon har sagt att det säkraste sättet att börja tro på ett monster är att hitta en kropp, ett monsterkadaver. Kan man se det med sina egna ögon, har man ett direkt bevis för att monstret existerar. Min påhittade vampyrbiologi är ett sätt att få läsaren att tro på mina monster.

Det råder just nu en ganska uppjagad stämning kring den nya influensan A (N1H1). Är det virus som kommer att rensa den här planeten istället för atombomber?

Det är åtminstone ett hot som gör att vi blir irrationella. En kärnvapenattack kräver en bomb, den kan stoppas, den påverkar bara ett särskilt område och det finns en logik i hur effekterna sprids. Men ett virus växer exponentiellt: varje gång det sprids råkar någon illa ut. Viruset påminner i sig självt om panik, och därför ligger det närmare en väldigt ursprunglig skräck.

Du har sagt, både om den här boken och om vampyrer i allmänhet, att du föredrar den ondskefulla varianten och inte "romantiska män som suger på vackra människors halsar".

Den varianten av vampyrism har aldrig varit intressant för mig. I Polidoris Vampyre är det fina att Lord Ruthven – som är vampyren – är bäggedera. Han skildras som ett monster samtidigt som han är den romantiske huvudpersonen. Dessa två delar kommer alltid att vara sammanflätade i den allmänna uppfattningen av vampyrer. Men personligen är jag mer intresserad av det återuppväckta liket som hungrar efter liv, och det är också denna vampyr som är den vanligaste bland världens mytologier – du hittar

den i Asien, Europa och i Amerika.

Stephanie Meyers böcker är ju precis motsatsen till den bilden av vampyren. Där finns det snygga, unga män som ömt suger blodet ur sina flickvänner. Varför är detta så populärt?

Vampyren är den perfekta farliga killen. Vampyren är anti-allt. Jag har inte läst Stephanie Meyers böcker – det senaste mötet jag hade med den romantiske vampyren var hos Anne Rice och där handlar det ju verkligen om ”nattens vackra varelser”. Men gränsen mellan attraktion och skräck är hårfin. När du ser en isbjörn pulsa genom snön i en naturfilm, smälter ditt hjärta. Och så, några sekunder senare, när isbjörnen slaktar en sälunge blir du förfärad. Jag förstår inte varför dessa båda aspekter av livet inte skulle gå att kombinera.

[Läs hela intervjun på engelska här.](#)